

Нека бжде благословена и българската народна кжша — царският домъ, който на 13 януарий, т. г., бѣше ошастливенъ съ мила, българска княгиня. На 15 сжши месецъ тя бѣше кръстена на баба си, **Мария Луиза**. Радватъ се на малката княгиня всички българи, но най-много се радватъ тѣхнитъ деца. Тѣ отъ все сърдце желаятъ тя да расте ведно съ тѣхъ и да бжде винаги здрава и добра.

Бедниятъ пакъ нищо не отговори. Минали години. Децата на бедния порастнали. Синове и зетове поели работата му и той скоро заборава. Богатиятъ пъкъ, като не можалъ на старини да гледа имота си, оставилъ го въ ржцетъ на чужди, дождето го попилявъ съвсемъ. Еднѣжъ, сломенъ отъ живота, той надзърналъ презъ плета въ двора на сѣсѣда си. Тамъ сѣсѣда издигала кжша по-хубава, по-висока и по-удобна отъ неговата. И, като погледналъ къмъ небето, извикалъ: — Сѣсѣде, сѣсѣда те разбравъ. Благословена е тая кжша, въ която Богъ е наспорилъ деца!

Нѣкога единъ богать, но бездетенъ човѣкъ се присмѣлъ на сѣсѣда си, чийто полускрутенъ копторъ гъмжалъ отъ деца. „Сѣсѣде, какво ще ти правяшъ тия толкова много? Тѣ и ушитъ ти ще изядатъ“. Бедниятъ нищо не отговори. Той само погледналъ къмъ небето и посочилъ съ пръстъ. — Разбирамъ: Боже наказание, — подлъжилъ богатиятъ.

БЛАГОСЛОВЕНАТА КЖША

Снѣжко — Българешко

— То се знае, то се знае... — отвърна нѣчий гласъ на врабчето. Възъ повдигнахъ глава, но видѣхъ само дѣло Лисевата градина, която се простираше мъртва предъ очитъ ми. Врабчето хвъркна и отиде да се рови ведно съ другитъ врабчета изъ праха на пѣтя.

